

Το ποτάμι του αιτιατού.

Ο πράτων, τι σημαίνει τοποθετώ με την άκρη του μολυβιού ένα σημείο στο χώρο : πχ στο χαρτί;

Η πράξη αυτή είτε αιτιατά τοποθετείται στην αρχή του χρόνου, είτε προέκυψε στιγμιαία από ελεύθερη βούληση.

Όμως το σημείο σε ποιόν ή σε τι ανήκει;

Γιατί ναι μεν τοποθετείται χωροχρονικά ως συγκεκριμένη πράξη εμού του ιδίου, όμως εισέρχεται στο διηνεκές του αιτιατού με άγνωστες συνέπειες.

Πράξη και κίνητρο βρίσκονται στην ίδια πλευρά, όπως συμβάν και αιτία βρίσκονται από την άλλη.

Επομένως αυτό που εμφανίζεται σαν κάτι το συνειδητό που διέπεται από έθος, ήθος κι άλλα ανθρωπολογικά χαρακτηριστικά, αυτόματα εισέρχεται στο ποτάμι του ανεξέλεγκτου αιτιατού γιατί δεν γνωρίζουμε τους πραγματικούς νόμους της φύσης ...

[εννοιακός ιμπρεσιονισμός vs κυβιστική αιχμηρότητα της θεωρίας]

Ο πράτων είναι στα όρια του κόσμου του, το σημείο στέκεται στο πουθενά υπό την έννοια ότι κανείς δεν γνωρίζει αν θα ακολουθήσει μια εξίσωση καταστροφής ή ισορροπίας.

[Το σύμπαν βρίθει από ισορροπίες - έτσι φαίνεται ... Όσο πιο σύνθετη γίνεται η αναζήτηση, τόσο πιο σταθερό σ' αλλαγές γίνεται ένα σύστημα, γιατί αλληλεπιδρά με όλα τα σημεία του χώρου ... Άρα ότι εκτρέπει ένα σύστημα από την ισορροπία του, αυτό πρέπει να μελετάται ! Οι ισορροπίες είναι μάλλον ο λόγος που επινοήθηκαν κατόπιν αμήχανης παρατήρησης οι κβαντικές καταστάσεις, δηλ. περιοχές που δεν υπόκεινται σ' αναγκαίους νόμους ή σε περιοχές που " σιγούν " οι κλασσικοί νόμοι.]

Είναι ίσως δύσκολο να γίνει αντιληπτό πως η τοποθέτηση ενός σημείου στο πουθενά συνάδει με όλους τους πράτοντες που από την ακριτική τους σκοπιά θα το ερμηνεύσουν και θα αλληλοεπιδράσουν, αφομοιώνοντάς το ή σβήνοντάς το ...

Η πληροφορία αυτή επειδή ακριβώς δεν συμπιέζεται στον φυσικό κόσμο, αυτόματα όπως είπαμε εισέρχεται στο ποτάμι του αιτιατού.

Η μόνη πληροφορία που μπορεί να συμπιεστεί είναι όταν οι πράτοντες πχ είναι επιστήμονες που είναι κατά κάποιο τρόπο και υπό προϋποθέσεις η συμπεριφορά τους είναι(;) προβλέψιμη, αλλά και πάλι κανείς δεν ξέρει αν θα ακολουθήσει καταστροφή ή ισορροπία.

Το πνεύμα της γεωμετρίας της συμμετρίας θα μας οδηγήσει στη διαμετρικά αντίθετη ασυμμετρία . !

Θ.

Αν θέλω να πάω από το σημείο A στο B, τότε το B βρίσκεται στο μέλλον μου, εφόσον

Θελήσω αυτό ευρισκόμενος στο σημείο A .
Γιατί όμως αν πάω στο σημείο B και θελήσω
να επιστρέψω στο σημείο A , αυτό πάλι είναι
στο μέλλον μου και όχι στο παρελθόν μου;

Υποθέτουμε ότι το σημείο A λόγω και της
κίνησης της γης, έχει μετατοπιστεί στο σημείο
 A' και εμείς όταν παίρνουμε την απόφαση να
επιστρέψουμε στο A , είμαστε ήδη στο B' .

Με απλή γεωμετρία μπορούμε ίσως να
εντοπίσουμε τα σημεία B και A , αλλά αρκούν
αυτοί οι υπολογισμοί για τον ακριβή εντοπισμό
στο χώρο του σημείου A , όπου μπορεί να
"υφίσταται" το παρελθόν;

Με την ίδια λογική είναι ακόμα πιο δύσκολο να
εντοπίσεις το ακριβές σημείο B στο μέλλον,
αφού κατά την μετάβαση από το A στο B
υπεισέρχεται ο παράγοντας τυχαιότητα ή όχι
αν πιστεύεις στην αιτιότητα - ενδελέχεια.

Άρα απαιτείται για τον έλεγχο της υπόθεσης
μια τεχνολογία σήμανσης του αρχικού σημείου

Α στο χώρο και η οροθέτηση ακριβώς του σημείου Β ώστε να μην γίνεται τυχαία ο εντοπισμός του - κοκ - αντίστροφα.

Thanassis

Το είναι προς θάνατον έχει συντεταγμένες, αλλά το είναι προς αθανασία είναι με όρους γεωμετρικών συντεταγμένων πουθενά με όρους αντικειμενικής χωρητικότητας.

Τι σημαίνει να είμαστε σταθεροί στο χώρο σε σχέση να είμαστε σταθεροί στο είναι;

Το ότι είμαστε μέσα στον κόσμο εν ενεργεία, σημαίνει ότι είμαστε εν δυνάμει και εκεί καταλήγουμε ... Το είναι του κόσμου συνιστά υποχρεωτικό σύστοιχο του είναι του εαυτού.

- Διάκριση : του είναι προς θάνατο VS του εαυτού που είναι προς αθανασία!

-Το ερώτημα: ποιος είμαι, άμα τεθεί ως τι είμαι, ανατρέπει όλη τη θεωρία που έχει το εγώ σε σχέση με τον χώρο. Το μηδέν μες το άπειρο σε αντίθεση με το παν απέναντι στο ασήμαντο.

Έτσι αρχίζει να δουλεύει η ζωντανή διαλεκτική ανάμεσα στα δύο ερωτήματα του εαυτού και του ταυτού, αντίθεση που μετατρέπεται σε γόνιμη ένταση ανάμεσα στο "τα πάντα είναι δυνατά", όμως "τα πάντα δεν είναι ευεργετικά" γιατί ζω σε κοινωνία με άλλους...

Θ.

...

Ο άνθρωπος "καθ' εικόνα και καθ' ομοίωση" ως ον βιώνει την αντιφατική κατάσταση όπου το άπειρο περιεχόμενο είναι μεγαλύτερο από το περιέχον του.

Ο αναστοχασμός της ύπαρξης, μέσα από ένα άπειρο σύνολο που τοπικά μηδενίζεται στο : εγώ είμαι εδώ και σκέπτομαι!

Ο ακατανόμαστος απ' την άλλη απορρίπτοντας το "καθ' εικόνα και καθ' ομοίωση", θεωρεί τον εαυτό του : αυτό καθεαυτόν και άλλον!

Με ανθρώπινες λέξεις, βιώνει τον εαυτό του παρανοϊκά σε σχιζοειδή κατάσταση : ο άλλος μου εαυτός, ο ελεύθερος, ο υπεράνθρωπος που σπάζει το "καθ' εικόνα και καθ' ομοίωση" και γίνεται αυτός καθεαυτός.

Η αμφιβολία μετατρέπει το άπειρο σε σπόρο, με λογικό μέγεθος. Η λογική θεμελιώνει τον άλλον, όχι ως κατοπτρική εικόνα του δημιουργημένου ανθρώπου, αλλά ως γνήσια ουσία που στοχάζεται την προέλευσή της ...

Thanassis Sotiropoulos

Σήμερα θα δώσουμε τον ορισμό της έννοιας της βαρύτητας:

Βαρύτητα είναι ότι κρατάει το σώμα μας πάνω ή μέσα στη γη, όταν η νόησή μας επιθυμεί ή προσπαθεί με μη μηχανικά μέσα κάτι άλλο!

Και τι είναι ο χρόνος;

Χρόνος είναι η αυταπάτη - ψευδαίσθηση που έχουμε της διακόσμησης των χωρικών διαστάσεων ...

Τι είναι σύμφωνο συμβίωσης στον πλανήτη γη;

Είναι οι τρεις συμβαλλόμενοι (νόηση, χρόνος και βαρύτητα), να ζουν στο πλανήτη γη για όσο η νόηση καθενός ξεχωριστά το αντέχει να συμβαίνει:

" συμβεβηκ 😊😊 ότα " !

Όταν λύεται η συμβίωση ποια η τύχη των τριών συμβαλλόμενων;

Παρά τα όσα πιστεύουμε εμπειρικά, τίποτα δεν έχει αποδειχθεί οριστικά γιατί είναι βιώματα ...

Θ.

Γιατί η σχετικότητα;

Τρείς ενέχονται πχ στην όραση : ένα σαρκίο ανοίγει τα μάτια, ένα δεύτερο ον τα προσανατολίζει και ένα τρίτο χωροθετεί.

Μια κατάσταση συνείδησης, όταν αποδίδεται στον εαυτό είναι συναισθητή, όταν αποδίδεται στον άλλον, παρατηρείται. Αυτή η ασύμμετρη κατάσταση, εξηγεί τη θεωρία της σχετικότητας και έχει σαν τίμημα τις απορίες του σολιψισμού και τα αδιέξοδα της ιδιωτικής εμπειρίας.

Έτσι μια κατάσταση συνείδησης έχει τη διαφάνεια ενός εκφερομένου που το διαπερνά εξ ολοκλήρου η αναφορική σκόπευσή του, ενώ η κατάσταση που αποδίδεται σ' άλλον και παρατηρείται, έχει την αδιαφάνεια ενός εκφερομένου που παραπέμπει ανακλαστικά στην ίδια του την εκφορά.

Ο παρατηρητής καθίσταται αινιγματικός αφού το προνομιακό σημείο προοπτικής επί του κόσμου, που

είναι το κάθε ομιλούν υποκείμενο, είναι το όριο του κόσμου και όχι ένα από τα n περιεχόμενά του.

Ο τόπος όπου στέκομαι, είναι το σημείο μηδέν σε σχέση με το οποίο όλοι οι τόποι υπάρχουν, έχει τον χαρακτήρα ορίου του κόσμου. Υπ' αυτή την έννοια, ο άλλος στέκεται στο πουθενά.

Δύο οδοί της γλώσσας : η οδός της ταυτοποιητικής αναφοράς και η οδός της ανακλαστικότητας της εκφοράς, πρέπει να συγκλίνουν.

Θ.

Εξατομίκευση και Η. Υπολογιστές: Εισαγωγή στην κωδικοποίηση..

Το άτομο είναι άφατο γιατί συνιστά δύο αρνήσεις : είναι μη επαναλήψιμο και επιπλέον αδιαίρετο.

Πως επομένως θα περάσουμε από το οποιοδήποτε άτομο στο άτομο που είμαστε ο καθένας;

Το ζητούμενο είναι να ταυτοποιήσουμε ως ον το ίδιο πράγμα στην πολλαπλότητα των εμφανίσεών του.

'' Ίδιο '' σημαίνει λοιπόν μοναδικό και επανεμφανιζόμενο.

Η προτεραιότητα που αναγνωρίζεται στα σώματα είναι μεγίστης σπουδαιότητας για την έννοια του προσώπου.

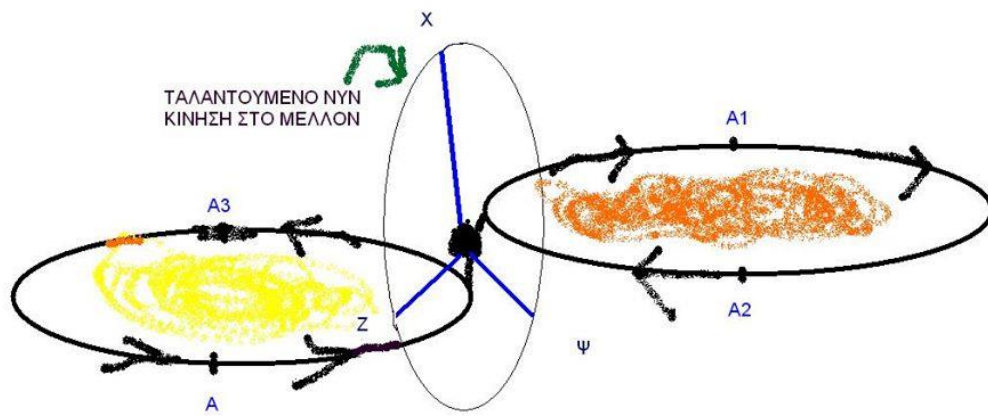
Κατέχουν ένα σώμα, αυτό κάνουν ή μάλλον αυτό είναι τα πρόσωπα. Το σώμα είναι μοναδικό αντικείμενο αναφοράς προικισμένο με δύο σειρές κατηγορημάτων : φυσικά και ψυχικά κατηγορήματα.

Απλά : ο εαυτός, η συνείδηση, ο άνθρωπος σαν έννοια στο σύγχρονο κόσμο δεν έχει καμία πρακτική σημασία. Αντίθετα το σώμα σαν πράγμα - ύλη, κωδικοποιείται με πολλούς τρόπους: μαθηματικούς, βιοχημικούς κ.α.

Όλο αυτό αλλάζει την ιστορία της ανθρωπότητας, μάλλον εκφυλιστικά ...

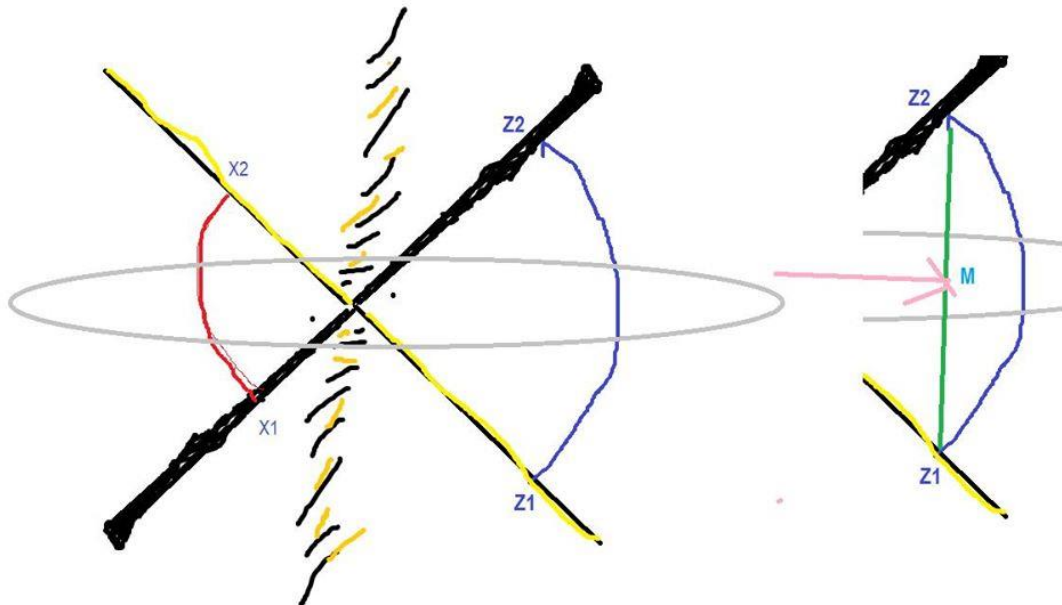
Θ.

Σε συνέχεια της θεωρίας μου του ταλαντούμενου νυν ... Καθώς το επίπεδο ταλαντώνεται σημεία που δεν ισαπέχουν από το κέντρο, έχουν την ίδια γωνιακή ταχύτητα αλλά διαγράφουν άνισα τόξα, εξ ου και η διαστολή των μηκών στην θεωρία της σχετικότητας. Ο χρόνος είπαμε ως μέγεθος δεν υφίσταται, όμως μπορούμε να ταξιδέψουμε στο χώρο αλλάζοντας την οπτική με την οποία αντιλαμβανόμαστε την γεωμετρία δύο σημείων του χώρου, επλέγοντας διαδρομές που ακολουθούν απλή φυσική και γεωμετρία. Εδώ μπορεί να φανεί η χρησιμότητα της γεωμετρίας του Απολλώνιου στην αρχαιότητα ... 🍷

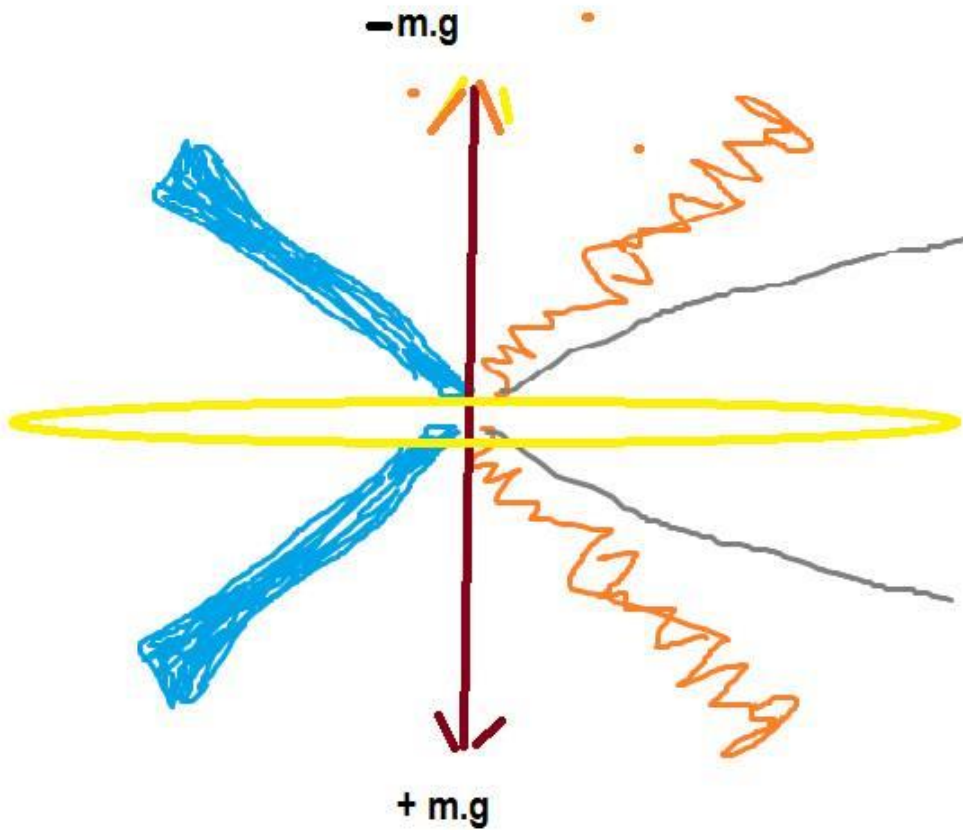

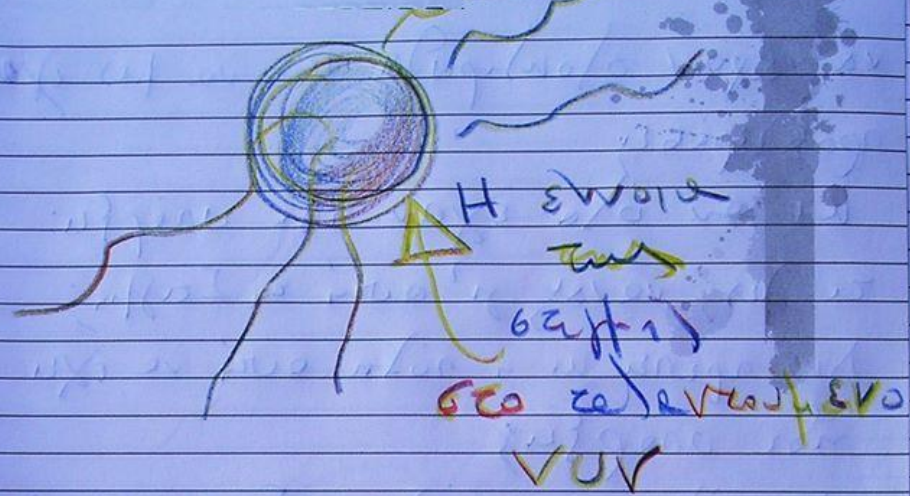
THANASSIS

Α ΕΙΣΕΡΧΕΤΑΙ ΜΕ ΑΝΤΙΘΕΤΗ ΦΟΡΑ Ή ΣΤΟ ΚΙΤΡΙΝΟ ΛΟΒΟ. ΠΧ Α2 ΑΝΤΙ ΓΙΑ Α1 Ή Α3 ΑΝΤΙ ΓΙΑ Α1

Συνεχίζοντας τις υποθέσεις στη θεωρία μου του "ταλαντούμενου νυν", πρέπει σύμφωνα με αυτό το μοντέλο να δεχθούμε ότι υπάρχει αρνητική βαρύτητα. Επομένως ένα ιπτάμενο όχημα θα έπρεπε να συντονισθεί στο πεδίο ταλάντωσης έτσι ώστε να έλκεται από την αρνητική βαρύτητα, κάτι δηλαδή σαν να κινείται από κορφή κύματος σε κορφή σαν μελισσούλα ... Αρχίζει και γίνεται ... it sounds strange, αλλά είναι φυσική και μαθηματικά . 😊;) !

196 Κοίτα 'τα συγγραμμένα σου! Αν
αυτά πόλη-σουτή ένα μαρτύριο, αιώριο
φανοίται πάλι προς τα πίσω: πίσω της
λογοβόται μια αιωνιότητα.

Δεν δε πρέπει όλα τα πράγματα που μπορεί
να γράφω, κάποια σουτή να πάρουν αυτό
το μαρτύριο; Κι όλα τα πράγματα που
μπορούν να πωθούν, δε πρέπει να
έχουν ήδη σουβί,

να έχω ολοκληρωθεί και να περ έχω
προσπεράσει
και αν όλα είχαν ήδη υπάρξει
τα δει, να ναι, γ' αυτή τη στιγμή;
Δω άρνησι κι η νόση αυτή να έχει
ιδιαιτερότητες
και όλα τα πράγματα δεν είναι τόσο
πλοκή, που αυτή τη στιγμή να
βίβει πάνω της όλα τα γεγονότα
Επιπλέον → τον ίδιο και τον εαυτό
P. ΝΙΤΣΣΕ

thanassis

ΕΚΔΟΣΗ ΕΡΑΣΤΗΡΙΟΥ ΟΡΓΑΝΙΚΗΣ ΧΗΜΕΙΑΣ
ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2009

Μια πεπερασμένη διάνοια δεν είναι δυνατόν να αφομοιώσει καμιά ακριβή αλήθεια. Διότι το αληθές δεν είναι κάτι που επιδέχεται το περίπου. Είναι ουσιαστικά κάτι το αδιαίρετο, και αυτό το κάτι δεν μπορεί ένα ον να το συλλάβει, αν αυτό το ον δεν είναι η ίδια η αλήθεια. Ομοίως, η ουσία του κύκλου είναι κάτι το αδιαίρετο, και κάτι που δεν είναι κύκλος δεν μπορεί να εξομοιωθεί αυτόν. Ένα κανονικό πολύγωνο εγγεγραμμένο σε κύκλο δεν είναι όμοιο με κύκλο. Φέρεται να μοιάζει όλο και πιο πολύ με κύκλο όσο αυξάνει ο αριθμός των πλευρών του, αλλά όσο και αν αυξηθεί αυτός ο αριθμός το πολύγωνο ουδέποτε θα γίνει ίδιο με αυτόν τον κύκλο.

Κανένα σχήμα δεν μπορεί να είναι ίδιο με αυτόν τον κύκλο, εκτός εαν είναι ο ίδιος ο κύκλος. Έτσι έχουν τα πράγματα σε σχέση με την αλήθεια και σε σχέση με τη διάνοιά μας, η οποία δεν είναι η ίδια η αλήθεια. Ουδέποτε η διάνοιά μας θα συλλάβει την αλήθεια με τρόπο τόσο ακριβή ώστε να μην είναι δυνατόν να τη συλλάβει με ακόμη μεγαλύτερη ακρίβεια, και τούτο επ' άπειρον.

Νικόλαος της Κούζα (De docta ignorantia)
από ΣΩΖΕΙΝ ΤΑ ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

Μιλώντας για το H₂O και υδατικά διαλύματα λίγο
πιο πίσω από τον Πλάτωνα, ... Ζήνων και
Παρμενίδης, μια αλληγορία από το βλέμμα ενός
χημικού, με γενικότερη αναφορά στην
αρχαιοελληνική σκέψη.

Μοίρα κακή είναι η δύναμη που παρακωλύει τη
γνώση, και χαρακτηριστικό του ανθρώπου με
" πλαγκτόν νόον ".

Πολύφημος οδός: Η διαδρομή της γνώσεως είναι
ένα είδος επαγωγικού συλλογισμού, αφού
συσσωρεύονται γνώσεις κατόπιν της πορείας δια
μέσου πολλών σημείων της φυσικής και εικονικής
πραγματικότητας.

(146) Ο λόγος και η υλική πραγματικότητας δύνανται
να παράγουν προϊόντα αλληλοδιάδοχα που
προκύπτουν το ένα από το άλλο στο άπειρον, ο
λόγος συμπεράσματα, η πραγματικότητας στοιχεία της

εμπειρίας τα οποία όμως εφ' όσον λόγος και πραγματικότητας δεν συμπίπτουν δεν θα έχουν σχέση προς την αλήθεια, και ο μιν λόγος είναι τότε μια ασύδοτη σε κατασκευές ροπή, η δε εμπειρική πραγματικότητας σύνολον αδιάτακτων φαινομένων, προσιτών μόνον στις αισθήσεις. Ό,τι συνενώνει και ταυτίζει τις δύο αυτές περιοχές είναι η δύναμη της ενόρασεως, την οποία εκπροσωπεί η θεά. Ούτω οι τρεις περιοχές - αισθητά αντικείμενα, ενόρασις, λόγος - συνδέονται μεταξύ τους με αδιάσπαστους κρίκους. Αυτή είναι η " Εύκυκλος " αλήθεια. (202) Εάν προσθέσει τις ένα άλλο ον στο άλλο δεν πρόκειται να αυξηθεί καθόλου. Η πρόσθεση αυτού που δεν έχει διάσταση δεν μπορεί να αυξήσει τις διαστάσεις. Κατά συνέπειαν αυτό που θα προσετίθετο δεν θα προσέδιδε ουδέν στο προηγούμενο ον. Αλλά επίσης εάν μια σφαίρεσις εγένετο, καθόλου δεν θα επέφερε μείωση του μεγέθους του όντος, εφόσον μια πρόσθεση δεν προκαλεί αύξηση ποτέ και μια αφαίρεση δεν προκαλεί μείωση, είναι περαιτέρω προφανές ότι αφού αυτό απ' όπου αφαιρέσε δεν είναι τίποτε, επιπλέον το αφαιρεθέν δεν είναι επίσης τίποτε.

Η συλλογιστική αυτών των προηγουμένων προτάσεων υποστηρίζει την υπόθεση κατά την οποία το Ον και το Εν είναι ταυτόσημα και τούτο διότι δεν υπάρχουν στο Ον, και ότι εάν κάποιο πράγμα προστίθετο σ' ένα άλλο δε θα αποκτούσε μέγεθος περισσότερο . Κατά συνέπεια αυτό που προσετέθη δεν ήταν τίποτα. Τελικά το συμπέρασμα είναι ότι στο Ον ως Εν δεν είναι δυνατές ούτε η πρόσθεση ούτε η αφαίρεση και περαιτέρω συνεπώς ούτε ο πολλαπλασιασμός ούτε η διαίρεση.

(197) Εάν κάτι είναι ανάγκη να έχει μέγεθος και πάχος και να απέχει το ένα από το άλλο τον ίδιον λόγο θα είπωμε και για το προηγούμενο (και το επόμενο) και διότι εκείνο θα έχει μέγεθος και θα έχει κάποιο από πριν όμοιον και για τούτο μιλήσαμε μια φορά και θα ομιλούμε πάντα. Κανένα τέτοιο δεν θα είναι τελευταίο, ούτε άλλο προς άλλο. Εκτός εάν είναι πολλά τότε θα είναι μικρά και μεγάλα, μικρά τόσο ώστε να μην έχουν μέγεθος, μεγάλα δε ώστε να είναι άπειρα κατά το μέγεθος.
(85) Παραθέτουμε απόσπασμα από το ποίημα του Παρμενίδη...

... 'Αλλ' όμως εφόσον υπάρχει έσχατο όριο, είναι

από παντού πεπερασμένο ίδιο με τη μάζα ολοσφαιρικής σφαίρας από το μέσον προς κάθε κατεύθυνση, με την ίδια πυκνότητα. Διότι δεν αρμόζει να είναι κατά τι περισσότερο ή κατά τι λιγότερο εδώ ή εκεί . Ούτε το μη ον υπάρχει το οποίο θα το σταματούσε να φθάσει στην ομοιογένεια , ούτε το ον υπάρχει , κατά τέτοιον τρόπον ώστε ενώ υπάρχει να είναι δυνατόν εδώ να είναι περισσότερο και εκεί λιγότερο. Διότι σύμπαν το "είναι", είναι άθικτο. Και το σημείο το οποίο πανταχόθεν απέχει εξ ίσου ομοίως εκβάλλει σε όρια τα οποία απέχουν εξίσου από το κέντρον.... Για να ονομάσουν οι άνθρωποι τις γνώμες τους, όρισαν δύο μορφές και οι οποίες δύο μορφές δεν πρέπει να είναι μία, σημείο στο οποίο πλανώνται. Αντίθετα ξεχώρισαν την κάθε μία μορφή και ξεχώρισαν και τα σημεία τους, τα μεν από τα δε . Και στη μία μεν έθεσαν το αιθέριο πυρ της φλόγας, το οποίο είναι ήπιο, πολύ ελαφρό και από παντού το ίδιο με τον εαυτό του, όχι όμως και το ίδιο με το άλλο στοιχείο, αλλά και εκείνο το άλλο, αντίθετα είναι νύχτα σκοτεινή, πυκνό και βαρύ σώμα.... Αλλά εφ' όσον έχουν ονομασθεί φως και σκότος και ταύτα σύμφωνα με τις ιδιότητές

τους παίρνουν αυτό ή εκείνο το όνομα, το παν είναι πλήρες από φως και σκοτεινή νύχτα εξ ίσου και από τα δύο στοιχεία . Επειδή δεν μετέχει ούτε το μεν , ούτε το δε στο αντίθετό του. Σημείωση δική μου : όσον αφορά την τελευταία πρόταση, όπως το λέει και ο ποιητής, μέσα από την αντίφαση που περικλείει, καταδεικνύει και την πλάνη της.

Τώρα διαβάζοντας όλα τα προηγούμενα προσπαθήστε να σκεφτείτε επηρεασμένοι από την ιδιότητά σας ως χημικοί , να «δείτε» υδατικά διαλύματα και να «θεωρήσετε» στο ποίημα την εξής αλληγορία :

Το αιθέριο πυρ της φλόγας είναι το H^+ ενώ το πυκνό και βαρύ σώμα είναι το $-OH$ ενώ το παν που συνιστάται εξ ίσου και από τα δύο στοιχεία είναι απλώς η μάζα του $H_2O!$

Thanassis